

[Oluf Pedersen.]

Mening i, at det offentlige tillader Grundejerne at spekulere med de Penge, det offentlige har stillet til Raadighed. Jeg synes, det er ganske uanstændigt, og der er ikke Spor af Grund til at staa med Hatten i Haanden for Spekulanterne, saaledes som man gør her. Staten har Pengene til at finansiere det hele, og saa behøver vi ikke at tigge andre om at bygge for disse Penge.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Jeg er meget tilfreds med en Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen just kom med, nemlig at han ogsaa delte den Betragtning, som var kommet til Udtryk fra anden Side — ogsaa fra vor Side —, at hvad der ikke stemte med almindelig Retsbevidsthed, skulde man lade være med at gennemføre. Jeg er saa meget mere tilfreds hermed, som den egentlige Grund til, at mange af os har mødt den Metode, som vi ellers kunde være sikker paa Københavns Kommune vilde anvende over for Grundejerne i det paagældende Kvarter, med en vis Modstand, er, at vi ikke finder det stemmende med den umiddelbare Retsfølelse, at man nu *en bloc* vilde give sig til at kondemnere og kræve disse Ejendomme til Grundskylden. Det er ikke specielle Interesser — det ved det ærede Medlem godt —, Interesser, som jeg og andre har haft at varetage i dette Spørgsmaal, der har dikteret vort Standpunkt, men netop det, som det ærede Medlem selv her har givet Udtryk for. Derfor finder jeg det meget uheldigt, naar det ærede Medlem fortsætter med at sige, at hvis Grundejerne mener, at deres Interesser, deres efter Grundloven hjemlede Rettigheder, gaas for nær ved den Forhandling, der skal finde Sted, og derfor forlanger Sagen ført videre til de i Lovgivningen hjemlede Instanser, saa er det uanstændigt af de paagældende. Det er en urimelig Maade at betegne disse Borgere paa. Der er ikke noget uanstændigt i, at Mennesker, hvis de ikke føler sig rigtigt behandlet, lader deres Sag gaa til alle de Instanser, Lovgivningen hjemler. Hvis Beskæftigelsen ikke kommer i Gang i det Omfang og med den Hurtighed, vi kunde ønske, saa er det uanstændige at søge andetsteds.

Formanden: Ordføreren har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (Krag): Selv uden den højtærede Formands Bemærkninger for et Øjeblik siden skulde jeg naturligvis have ladet det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen køre videre med sit tomme Returnerings uden paa nogen Maade at søge at gøre en Standsningsindsats.

Jeg skal ikke beskæftige mig med den Mangel paa Logik, som saa straalende prægede det ærede Medlems sidste Udtalelse, men kun udtale min Tilfredshed med, at det ærede Medlem synes at være enig med mig i Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa Erstatningen til de vedkommende Grundejere skal tilvejebringes, og er enig med mig i, at naturligvis kan vi ikke, saaledes som jeg ogsaa har udtalt det, fra Rigsdagens Side fastsætte generelle Regler for denne Erstatning, som ikke er i Overensstemmelse med, hvad der derom findes i Saneringsloven, ligesom jeg ogsaa kan være tilfreds med, at det ærede Medlem f. Eks. med Hensyn til Stillingen til Gadeplanen i det kommende Kvarter nu ganske erklærer sig enig med mig om det betydningsfulde i, baade at Gadeplanen tilrettelægges saaledes, at Trafikaarer skabes med Fremtiden for Øje, og ogsaa at det paagældende Byggeri bliver af en saadan Beskaffenhed, at det paa en tidssvarende Maade staar til de Arealer i Nærheden, Amalienborg og Kongens Nytorv, som jeg har tilladt mig at pege paa.

Naar det ærede Medlem saa til syvende og sidst siger, at han ikke er Talsmand for en mindelig Ordning mellem Kommunen og Grundejerne, maa jeg sige, at det forbavser mig. (*Rasmus Hansen:* Det har jeg ikke sagt!). Det sagde det ærede Medlem heroppefra, det vil fremgaa af Fortrykket. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem jo har underskrevet den Betænkning, hvor der paa hele Udvalgets Vegne fremføres Krav derom som en Forudsætning for en Tiltræden af Lovforslaget.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Valdemar Sørensen: Den højtærede Indenrigsminister sagde angaaende Grundrenteprincippets Anvendelse ved Afgivelse af Grunde i Saneringsarealerne, at det var praktisk uigennemførligt i det foreliggende Tilfælde, fordi de paagældende Bygherrer saa ikke vilde købe. Det kan vi ikke vide noget om, saaledes som Sagen nu er sat i Gang. Men jeg kan sige een Ting, og det